

Δρόμος χωρίς επιστροφή

Πανελλήνιος Διαγωνισμός «Ελλάδα, Κύπρος,
Ομογένεια: Γέφυρες εκπαίδευσης» 2021-2022

Κατηγορία: Διήγημα

Γυμνάσιο Πρώτης Σερρών

Αικατερίνη Νούνη, Α2

Μυρτώ Νούνη, Α2

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Μαργαρίτα Τσιάγκα, ΠΕ02

Δρόμος χωρίς επιστροφή

Ήταν 20 Ιουλίου 1974. Ένα όμορφο καλοκαιρινό πρωινό. Η μητέρα μου μας φώναξε και διέκοψε το ωραίο παιχνίδι που παίζαμε εγώ και ο Γιάννης, ο αδερφός μου. Οι κυρίες της γειτονιάς άπλωναν έξω την μπουγάδα αφήνοντας τα ρούχα στη μοίρα του καλοκαιριάτικου ήλιου. Το απαλό αεράκι έδινε μία νότα γαλήνης στην ατμόσφαιρα. Ο κυρ Παντελής, ο φούρναρης της γειτονιάς, καλημέριζε χαμογελαστά τον κόσμο ενώ ο μπάρμπα-Σταύρος, ο τσαγκάρης, διόρθωνε τα παπούτσια των ανθρώπων τραγουδώντας τα αγαπημένα του ρεμπέτικα.

Το σπίτι μας ήταν ευρύχωρο και διαμπερές με μεγάλα παράθυρα και μια παραμυθένια αυλή. Στο εσωτερικό μπαίνοντας ήταν το μοντέρνο σαλόνι και μετά ήταν η κουζίνα που πάντα θα την θυμάμαι να έχει μυρωδάτα γλυκίσματα. Το δωμάτιό μου το μοιραζόμασταν εγώ και ο αδερφός μου. Ήταν αρκετά μεγάλο και είχε τόνους παιχνίδια. Εκεί περνούσαμε εξάλλου τις κρύες χειμωνιάτικες μέρες. Η αυλή ήταν όλη πράσινη και γεμάτη με κάθε λογής λουλούδια. Ξεχώριζαν τα μοσχομυριστά γιασεμιά. Η μεθυστική μυρωδιά τους αναδυόταν παντού. Η μαμά λάτρευε τα γιασεμιά. Λίγο πιο πέρα υπήρχε και ένα χωράφι το οποίο μας έδινε τα λαχανικά που χρειαζόμασταν. Ο πατέρας μας πάντα λάτρευε τα λουλούδια, ήταν καλός άνθρωπος. Ήταν ψηλόλιγνος με κοντά μαύρα μαλλιά και στριφογυριστό μουστάκι. Η μητέρα μου ήταν μια γλυκιά γυναίκα που μιλούσε σε όλους ευγενικά. Είχε ροδαλό πρόσωπο και τα μάτια της ήταν γαλανά.

Θα γινόμεν δώδεκα ετών εκείνη την ημέρα... Είχαμε μαζευτεί όλη η οικογένεια σπίτι και περνούσαμε πολύ ωραία. Η μαμά ετοίμαζε ένα τραπέζι με κάθε λογής εδέσματα για να γιορτάσουμε τα γενέθλιά μου. Τίποτα δεν προμήνυε το κακό που θα γινόταν. Ήμασταν όλοι

Δρόμος χωρίς επιστροφή

απασχολημένοι με κάποια εργασία. Η μαμά με το στρώσιμο του τραπεζιού, ο μπαμπάς με το ψήσιμο των κρεάτων και εγώ κι ο αδερφός μου με το άνοιγμα των πακέτων από τα δώρα μου.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος που προερχόταν από την πλατεία του χωριού μας κοντά στην Αμμόχωστο. Μία γυναικεία σπαρακτική φωνή ακούστηκε: << Έρχονται οι Τούρκοι! Θεέ μου βοήθησέ μας! >>. Η πρώτη, αστραπιαία, κίνηση που μου ήρθε στο μυαλό ήταν να τρέξω στο κομοδίνο μου και να αρπάξω το χρυσό βαπτιστικό μου σταυρουδάκι. Ένωσα την ανάγκη να κρατώ κάτι που θα μου δίνει δύναμη. Ήταν μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Δεν είχα ξαναβιώσει ποτέ έτσι. «Τούρκοι; Μα γιατί;», σκέφτηκα... Εμείς στην περιοχή μας είχαμε μάθει να συμβιώνουμε αρμονικά με τα αδέρφια μας τους Τουρκοκυπρίους. Μας χώριζε η γλώσσα και η θρησκεία αλλά μας ένωναν άλλα πολλά. Ήταν κι αυτοί τίμιοι και δουλευταράδες και θέλανε την προκοπή του νησιού. Κι ενώ την ψυχή μου βασάνιζε από τη μια ο φόβος και από την άλλη η απορία, ξαφνικά μπήκαν μέσα δύο μεγαλόσωμοι άνδρες με διαπεραστική φωνή που μιλούσαν τη βαριά και άκομπση τουρκική γλώσσα. Μας απείλησαν και μας πήγαν στα χωράφια που υπήρχαν έξω από το χωριό. Τρέμαμε αλλά υπακούγαμε. Εκεί χώρισαν τους άνδρες από τα γυναικόπαιδα. Χώρισαν κι εμάς από τον πατέρα μας. Αχ, εκείνο το έντρομο αλλά ταυτόχρονα περήφανο βλέμμα που μας έριξε ο πατέρας πριν τον πάρουν! Η στιγμή εκείνη του αποχωρισμού ήταν πληγή που δεν έκλεισε ποτέ μέσα μου. Μετά από εκείνη τη μοιραία στιγμή δεν ξαναείδα ποτέ τον πατέρα μου. Έπειτα μας μοίρασαν σε ομάδες και εκεί χωριστήκαμε εγώ και ο αδερφός μου από την μητέρα μας. Στη συνέχεια μας πήγαν στην πλατεία όπου το πρώτο πράγμα που αντικρίσαμε ήταν ανατριχιαστικό. Ήταν άνθρωποι ταλαιπωρημένοι, δεμένοι, με βλέμμα διαπεραστικό που ζητούσε ασφάλεια και θαλπωρή. Μας έστησαν σε σειρές και ένας Τούρκος αξιωματικός άρχισε να μας λέει ότι εάν κάνουμε κάτι εναντίον των

Δρόμος χωρίς επιστροφή

κανόνων που έχουν θέσει θα καταντήσουμε σαν και αυτούς. Τελείωσε δείχνοντας με το δάχτυλό του τους ταλαίπωρους ανθρώπους. Μετά έδωσε εντολή στους στρατιώτες να εξολοθρεύσουν τους κακόμοιρους άνδρες. Αμέσως μετά μας πήγαν σε μια σκοτεινή αποθήκη. Πήραν ύστερα τρία άτομα μέσα σε ένα άλλο δωμάτιο και τους εξόντωσαν με τρεις πυροβολισμούς. Ο αδερφός μου άρχισε να κλαίει. Φοβήθηκα πολύ για εκείνον αλλά και για τον εαυτό μου. Τον κράτησα σφιχτά από το χέρι και περιμέναμε με αγωνία την εξέλιξη των πραγμάτων, ενώ ένιωθα το παγωμένο χέρι του αδερφού μου να τρέμει μέσα στη χούφτα μου. Με το άλλο χέρι μέσα στην τσέπη έσφιγγα το σταυρουδάκι. «Αποκλείεται να μας εγκαταλείψει ο Θεός. Ο Θεός είναι παντοδύναμος και θα μας βοηθήσει», σκεφτόμουν. Μέσα στην αποθήκη υπήρχαν νεκροί άνθρωποι. Μόλις πήραν μία ακόμα τριάδα μου ήρθε μια ιδέα που ίσως μας γλίτωνε από τον θάνατο. Όταν άκουσα την πόρτα να κλείνει με μια αστραπιαία κίνηση τράβηξα τον αδερφό μου προς τις σορούς λέγοντας του να σκεπαστεί κάτω από τα σώματα, να μείνει ακίνητος και να μην κάνει θόρυβο. Τον σκέπασα και μετά καλύφθηκα και εγώ με μια σορό. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη μυρωδιά του ζεστού αίματος που ξεχείλιζε στο πάτωμα. Μετά από λίγο δύο Τούρκοι μπήκαν στο δωμάτιο και σκότωσαν τους τελευταίους ανθρώπους στην αποθήκη. Μετά έριξαν μια ματιά στον χώρο μήπως έμεινε κανένας ζωντανός και αποχώρησαν. Έβαλαν μπρος το στρατιωτικό τζιπ και εξαφανίστηκαν. Περιμέναμε άλλα πέντε λεπτά μήπως και επιστρέψουν και μετά βγήκαμε από την κρυψώνα μας τρομοκρατημένοι και αποδράσαμε γρήγορα από την αποθήκη.

Σταματήσαμε σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι και αποφασίσαμε να περάσουμε την νύχτα εκεί. Και οι δύο ήμασταν εξαντλημένοι και φοβισμένοι. Τον Γιάννη τον πήρε ο ύπνος και εγώ καθόμουν να τον προσέχω. Το σταυρουδάκι που είχα μαζί μου μου έδινε μια υπερφυσική δύναμη. Κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της νύχτας άκουσα βήματα

Δρόμος χωρίς επιστροφή

και να ανοίγει η πόρτα του σπιτιού όπου ήμασταν κρυμμένοι. Αμέσως αγκάλιασα τον Γιάννη και περιμέναμε καθώς τα βήματα πλησίαζαν στο δικό μας δωμάτιο. «Λες να μας βρήκαν οι Τούρκοι;», με ρώτησε χαμηλόφωνα. Άνοιξε τότε η πόρτα τρίζοντας και το φως ενός φακού μας τύφλωσε. Κλείσαμε τα μάτια νομίζοντας ότι ήρθε το τέλος της ζωής μας, όμως ακούσαμε κάποιον να φωνάζει τα ονόματά μας: <<Δημήτρη!>> ,<<Γιάννη!>>. Κοιτάξαμε προς τα επάνω και αντικρίσαμε έναν ψηλό και δυνατό άνδρα, ένα οικείο πρόσωπο.

Ήταν ο φίλος του πατέρα μας, ο Μάρκος, ο οποίος ήταν έμπορος. Είχε το κατάστημα που πουλούσε ξηρούς καρπούς, καφέδες και μπαχαρικά λίγο πιο κάτω από το σπίτι μας. Όλη η γειτονιά μοσχοβολούσε καβουρδισμένο καφέ και κανέλα όταν άνοιγε την πόρτα του μαγαζιού. Μας πήρε από εκεί και μας φιλοξένησε στο σπίτι του. Πέρασαμε σχεδόν όλο το βράδυ διηγούμενοι όλα όσα συνέβησαν. Αυτός μας σύστησε να φύγουμε, να πάμε στη μάνα Ελλάδα για να γλιτώσουμε. Σε λίγες ώρες θα έφευγε ένα πλοίο από το λιμάνι της Αμμοχώστου για τον Πειραιά. Θα μας πήγαινε αυτός στην Αμμόχωστο με το επαγγελματικό του φορτηγάκι που το είχε για να μεταφέρει τα εμπορεύματα του μαγαζιού. Το άλλο πρωί πήραμε το πρώτο πλοίο προς Ελλάδα και φύγαμε από τον τόπο μας. Καθώς το πλοίο απομακρυνόταν, βλέπαμε από μακριά τις καταστροφές που υπέστη η περιοχή μας και η καρδιά μας μάτωνε. Καπνοί παντού. Κάποτε το χωριό μας ήταν γεμάτο ζωή, με παιδικές φωνές να το ζωντανεύουν και μικροπωλητές να τραγουδούν ανέμελα. Τώρα είναι άψυχο, κατεστραμμένο, με πολλαπλές εστίες φωτιάς και ο κόσμος δεν υπάρχει πια. Τριγύρω μας κι άλλοι πολλοί άνθρωποι με δακρυσμένα μάτια. Άλλος έκλαιγε για τα παιδιά, άλλος για τους γονείς τους, οι γυναίκες για τους άντρες τους και όλοι για την όμορφη πατρίδα. Ήμασταν πάνω από τριάντα ώρες στο πλοίο. Σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού ακούσαμε δεκάδες πικρές ιστορίες. Όταν αποβιβαστήκαμε στον Πειραιά νιώσαμε σαν χαμένοι.

Δρόμος χωρίς επιστροφή

Όλα άγνωστα και όλοι άγνωστοι. Το σταυρουδάκι όμως μου έδινε συνεχώς θάρρος. «Θα τα καταφέρουμε Γιάννη», έλεγα στον αδερφό μου. «Έχει ο ένας τον άλλον». Χαμένοι μεταξύ αγνώστων ακούσαμε απροσδόκητα μία γνώριμη φωνή. Έψαχνε κάποιους, περιγράφοντας στον κόσμο την εμφάνισή τους. Ήταν η μητέρα μας! Μόλις τα μάτια μας συναντήθηκαν τρέξαμε στην αγκαλιά της και ανακουφισμένοι και ασφαλείς πια κλάψαμε και οι τρεις. Το σταυρουδάκι μας φύλαξε. Ο Θεός δεν μας ξέχασε. Κι εμείς δεν θα ξεχάσουμε ποτέ την πατρίδα.

ΤΕΛΟΣ

Γυμνάσιο Πρώτης Σερρών

Αικατερίνη Νούνη, Α2

Μυρτώ Νούνη, Α2

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Μαργαρίτα Τσιάγκα, ΠΕ02

[Πηγές έμπνευσης:](#)

[20 Ιουλίου 1974: Οι μαύρες μέρες της τουρκικής εισβολής ...](#)

<https://www.news247.gr>

[Τουρκική εισβολή στην Κύπρο - Βικιπαίδεια](#)

https://el.wikipedia.org/wiki/Τουρκική_εισβολή_στ...

- 1.
- 2.